

Ангеліна АЛЕКСЕЄНКО
студентка 15 групи

Аналітичний міф про «пошук скарбів» у мандрах 15 групи

2 місяці... За цей період може статись будь-що: хтось вміє не відчувати змін у своєму житті, а дехто не встигає бігати за днями, так вони швидко прагнуть летіти в минуле. Для нас, 15 групи, цей період відкрив очі на нове – навчання в університеті, він змінив нашу долю.

Пізнання в глибини знань розпочалися 1 вересня 2014. Хоча ні, все розпочалося з моменту, коли у телефонній слухавці ми почули: «Чекаємо на Вас у нашому університеті з документами». Тяжко прослідкувати за ниткою емоцій абітурієнтів, коли вони почули ці слова, але, безумовно, радість в серці була. Чесно кажучи, перші два тижні дрейфувань у студентському житті пройшли неначе у тумані... Нові предмети та вимоги, викладачі.

Одразу згадується захоплива перша пара у Галини Миронівни Доброльової: так майстерно підняти патріотичний дух за допомогою мандрів історією українців потрібно вміти. А Володимир Федорович Шинкарук – пари з цим Прометеем сьогодення – це щось неймовірне: одразу і цікавість, і страх – от що означає уміти майстерно володіти власними мімікою та голосом. Марія Володимирівна, неначе рідна кровинка, яка завжди поруч, бо вміє словом і приголубити, і показати, що треба взяти себе в руки. Антична література запам'ятується на все життя завдяки Галині Іванівні Соболевській. Після цих багаторазових пірнань в глибини пізнання «Іліади» та «Одіссеї», безумовно, залишився слід з чіткими контурами у наших серцях. Відправлялись кораблями дні в невідворотне, а ми все більше намагались втриматись за вітрила ще одного корабля, який зветься велично – «Житомирський державний університет». Кожен з нас пам'ятає знайомство з куратором: Аліна Михайлівна як влетіла на своєму грізному літаку у нашу тиху гавань, так мурашки досі бігають.. а в наших очах читалось тільки одне – «дійсно Велика».

І ось познайомились між собою. Пливемо ми на кораблі, і тут бац : земля – Каір, (як дізналися пізніше). Царем там був добродушний Ахмед Хегазі, в його царстві між людьми вирували лише дружні та теплі відносини. Але була у них інша сторона медалі: ох дужечки вони любили вже спати. На острові цьому сон почали називати хворобою, оскільки самому Ахмеду вирватись з її тенет було неможливо, саме в цей страшний час на допомогу припливли ми. Цар Ахмед вважає, що дружба та спілкування можуть боротись навіть з раніше непереможними

© Алексєєнко А.

звичками.

По сусідству з цими землями був малесенький рай в тумані з табличкою: «Тут живе Юрій Петренко. Вхід балакучим заборонено!» Через цю умову дехто з нас був змушений залишитись на «ЖДУ». Особливістю цього раю були – таємничість, мовчазність та посмішка, котра впевнено оселилась на устах. Для нас здалось моторошною відсутність інших любителів мовчанок. Юрій дав нам зрозуміти, що зараз він дуже-дуже зайнятий, адже пише казку про те, як лис ховав свої таланти та душу від зайвих, як йому здавалось, очей. Тому ми вирішили відправлятися далі, а до цього раю ще обов'язково повернемося через рік, коли люди-рибки почнуть впливати на ці, поки що пустуючі, землі.

Після цих островів на нашому шляху дуже довго не траплялось нікого, окрім нових порцій крижаних вод. Але коли ми виринули із-за величезної хвилі, побачили щось незвичайне – то був не просто острів, а величезна країна. Ймення її було – Дівчатоландія, ці території були поділені на дев'ять частин, кожна з яких мала свою атмосферну назву.

Перша – «Ксені Клименко» – то щось незвичайне, саме там можна було відчутти, що ти живий. Адже стільки голосів, розмов лунало звідусіль! Захопливо: коли нападе нудьга, чуйна господиня цих володінь відволіче тебе і ви разом полините у нову цікаву історію, де лунатимуть співи та яскраві власнонамальовані картини мрій. Повсюди там фотографії, їх надзвичайно багато. Адже запам'ятовувати моменти дуже цінно. Навпроти знаходилась інша частина Дівчатоландії – «Вікторії Мосійчук», не схожа на інші території, особлива та цікава. Про неї складають легенди, її талантам поклоняються, вона непересічна... Яке щастя, нам вдалось побачити її: Вікторія була надзвичайно весела (хоча нас застерігали ховатись від її різких слів), навколо неї пурхали пташки, котрі читали вірші. Все оживало завдяки чудовим мелодіям, які в повітрі вимальовував смичок.

«Марії Герасимчук» – прочитали ми назву, але розгадати одразу до чого нам готуватись, не змогли. Все володіння було розділене надвоє: ліва частина була насяяна фарбами з-під пензля, а права частина була заповнена фантастикою – іграми. Раптом ми побачили, як двоє дівчат на словах змагаються в бою, вони ніколи не показували своїх обличь. Але серед місцевих ходить історія про те, як Марічка, коли надягає плаща, розсіює свої іскристі чари доброти і суперечками пізнає істину. Завдяки цьому жителі знають, що розслаблятися повністю не можна. Тут над нами пролетів літак, за яким услід бігли олені та лисиці, але їх поводити був пес Пікі.. Ми зрозуміли, що потрібно бігти за ними, там повинно бути щось незвичне. Як тільки відкрились ворота земель «Олені Воротило», так одразу на нас і посипались листи. Тут були періоди, коли розмови велись лише в такий спосіб; дехто любив знущатись з себе і намагатись мовчати, але згодом відправляли свої думки адресату. Всі речі, які там знаходились, були зроблені руками самої Олени. Ми не розуміли, як вона тільки все встигає?

Як війнуло запахом печеного, і ось тільки мить – ми вже там, у «Єлизавети Яковичкої». Захотілось особисто познайомитись з творцем цих давно бажаних піріжків, але працівники, але водночас веселились та голосно сміялись пояснили, що надарма її називають старостою:

отака вона – всім потрібна. Особливість: як тільки ми, молоді мореплавці, починали про щось думати, так одразу над нами пропливала хмаринка наших мрій.. просто казково.

Раптово залунали постріли, сміх, здивування, буря почала вертіти нас і викинула у підніжжя «Вероніки Заболотської», сьогодні там був вечір фільмів. Старожили повідали, що кожен день тут розплановано – від вивчення іноземних мов до відвідин друзів. Постійно лунав її голос – від нього всі жителі набирались позитиву і натхнення. Не дивлячись на те, що Вероніка була головною, місцеві постійно звертались з своїми думками до неї, очікуючи та отримуючи поради. Війнуло теплом, змінився клімат і ми опинились не в частині глибинних вод, а в справжній Африці, де не було сучасності, місцеві жителі жили одним великим плем'ям. Зазвичай, ввечері тут лунали фортепіанні мотиви та, як кажуть в цій місцині, «життя бігло танцем», але сьогодні володарки землі «Ангеліни Алексєєнко» не було в цій жаркій пустелі. Тому день танців змінили на день поезії та казок. Жили тут разом коні та вовки, дивно якось та ще літак «Олени Воротило» тут був – тому ми вирішили крокувати далі.

Нам махнула крилом дівчина, і, звичайно, мореплавці пішли за нею. Як виявилось, це був острівець «Наталії Батіщевої». Ми ледве зору не лишилися, як відчинилися двері, тому що все заливалось світлом, таким теплим, яке нагадало нам про рідну домівку, куди ми завжди раді повернутись. Жителі «Наталії» постійно щось робили: то у спортивні ігри грали, то їсти готували. Як тільки чули шум навколо, одразу все зачиналось і приходив сон. Наталка розповіла, що до від'їзду нам неодмінно потрібно навідатись до сусідів. І ось ми натрапили лише на урвище, яке пустувало. Нам пояснили, що тут багато років назад впала комета «Оксанка Руцька», і відтоді щоночі її дух знаходиться в цьому місці. Так як наближалась ніч, першачки серед мореплавців вирішили залишитись і на власні очі все побачити. Несподівано освітілось небо, але незвичайно, по ньому можна було цілі книги складати, то були різні шматки з фантастики. Перше, що зробила Оксанка, коли з'явилась перед нами, дозволила нам скоштувати її смачних страв, далі все переросло у години мандрів за допомогою фантазії по невідомим дорогам. Коли почало світати, з'явився той самий літак Олени, з нього прибігла до мореплавців Ангеліна, котра розповіла про наше майбутнє: що подорож ця триватиме п'ять років, до нас будуть долучатись досвідчені мореплавці, яких ми будемо називати по-різному – хтось викладачами, а хтось наставниками, натхненниками; за терени нашого «ЖДУ», який переживе величну історію, ми зможемо і рушити на інші кораблі, але хоча б в мріях будемо повертатись до рідних берегів...

